

Cristina Garcia debuta amb els contes de 'Silenci a taula'

L'escriptora, professora de l'institut Salvador Sunyer de Salt, va guanyar el premi Ciutat de Badalona amb els seus primers relats

La presentació del llibre és avui a la llibreria Context

Cristina Garcia ha reunit disset contes amb el fil de la inadaptació en el seu primer llibre, editat per Viena
Foto: JOAN SABATER.

Cristina Garcia Molina té dos inconvenients: viu a Girona i es diu Cristina Garcia Molina. Això equival a una doble invisibilitat: passeja per una ciutat perifèrica, lluny de les grans decisions editorials, i amb un nom que en l'esfera pública no coneix ningú excepte algun fosc funcionari del registre civil. Fora d'això, tot són avantatges: ha guanyat el premi Ciutat de Badalona (també s'hi van estrenar Manuel Baixauli o Francesc Serés) amb la seva primera col·lecció de narracions; el llibre l'hi ha publicat Viena, que ha tingut el bon gust de reproduir-li a la portada una pintura de Hopper que s'emmiralla en un dels contes, i finalment, per xisclar d'alegria, els relats són sensacionals.

Silenci a taula és un llibre urgent i necessari, una festa literària en què cap paraula paga tribut a la premsa, com si l'autora, en lloc d'armar un conte, estigués suturant vísceres. El debut és francament enlluernador, però encara ho és més saber que Cristina Garcia Molina (Granollers, 1975) no havia escrit mai ficció fins fa sis anys i que va embrancar-s'hi en les pitjors condicions imaginables: just quan acabava de ser mare. "Amb el naixement de la meva filla, se'm van remoure moltes coses", recorda l'escriptora, que reconstrueix aquell daltabaix a 'Chop-suey', un conte que sacseja el suposat idil·li de les dones amb la maternitat: "Vaig deixar de reconèixe'm en la persona que havia estat. Algú que havia tingut tot el temps del món per llegir, per anar al teatre, per riure, per menjar... de cop desapareixia, i l'escriptura va ser una manera de sortir d'aquell món, de retrobar el meu espai." Sona ridícul i quasi ho és, però va ser matriculant-se a un curs de narrativa de l'Ateneu Barcelonès que va aconseguir "recompondre's". Per a algú que no havia escrit altra cosa que els treballs acadèmics de la universitat ("ni tan sols vaig acabar la tesi"), la intensitat que requeria el conte va ser tot un descobriment. Des dels primers exercicis va captivar els seus professors, sobretot Ada Castells, a qui dedica el llibre: "Vam connectar moltíssim, i ha continuat sent els meus ulls quan m'he involucrat massa emocionalment en el que escrivia. 'Has de fer de paleta, dóna-li una forma', insistia."

És un consell que Cristina Garcia ha seguit fins i tot en els textos més difícils, com el que dóna títol al recull, inspirat per la mort de la seva mare, i que es percep en el refinat exercici de contenció que impregna tot el llibre, sense caure mai ni en la sensibleria ni en el seu revers, la superficialitat o la pedanteria. Hi ha contribuït, encara que sembli un contrasentit, la seva excel·lent oïda com a lectora de poesia, que fan que escrigui, assegura, "com si tingués un metrònom al costat". Eduard Márquez, un altre dels seus professors, va ser dels primers a elogiar-li el ritme de la prosa, fluent i precisa, mai ampul·losa tot i la densa trama de vida que conté. "Eduard Márquez, un autèntic obsès de l'estil, sempre ens deia que havíem de sotmetre els textos a la prova de llegir-los en veu alta", recorda Cristina Garcia, que es reconeix plenament en aquesta exigència, en aquesta "laboriosa artesanía" de l'escriptura: "Treballo molt els textos, per això sóc tan lenta, i a més, reescric constantment."

Entre les seves lectures més plaents hi compta Lydia Davis, Clarice Lispector, Txèkhov, Sherwood Anderson, Agota Kristof o James Salter, però la influència del teatre és encara més notòria a Silenci a taula, no només per les al·lusions explícites (Shakespeare, Pina Bausch, Maurice Durozier), sinó sobretot per la idea de

representació, de construcció d'un mateix com a altre, que recorre tot el llibre: "Tots els personatges es podrien fer la mateixa pregunta: quan vas deixar d'escoltar-te?, per què ja no et reconeixes?" A 'Drama', el joc del simulacre és presentat fins i tot com una urgència vital, "una estratègia per enganyar la mort a través del poder absolut de la mentida". A 'Robar', en canvi, un deliri feroç, una dona que ha arribat a aquell moment en què "et deixen de passar coses i la vida es torna lenta i pausada com un teatre japonès" busca els anys perduts exigint la joventut a punta de pistola als nois que troba pel carrer. "El fantasieig és un hotel de cinc estrelles", dirà un altre d'aquests personatges necessitats de salvar-se a través de la ficció. "Tots són inadaptats", conclou l'autora, professora de l'institut Salvador Sunyer de Salt, que admet una consciència semblant de falta d'encaix, com la que la incomoda davant qualsevol forma de notorietat. Avui, però, haurà de fer-hi front: presenta Silenci a taula a la llibreria Context de Girona (19.30 h).

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-12-2014 Pàgina 65

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/805851-cristina-garcia-debuta-amb-els-contes-de-lsilenci-a-taula.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss